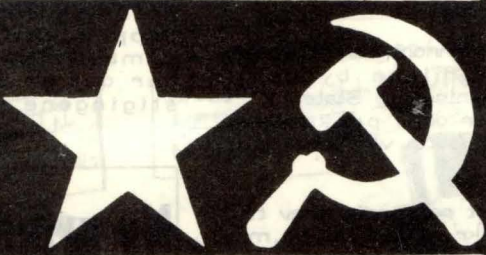

AKSJØNSDAG 19.JAN.

Oppbrudd

TIL KAMP UNDER LEDELSE
AV ARBEIDERKLASSEN
MOT MONOPOLKAPITALEN
OG FOR SOSIALISMEN!

Nr. 1

7 årgang av avisa til SUF(m-l)-stud. 1972

*Etter salget
i Brussel:*

ALLE UT TIL KAMP MOT FORLOVELSESPAKTA!

»Dette er en god løsning, men ikke tilfredstillende nok. Men det kan ingen avtaler være for alle parter,» sa ambassadør Sommerfeldt da han skulle presentere forhandlingsresultatet. Men dette flåsete pratet

kunne ikke skjule virkeligheten, og mens EEC-byråkratiet drakk champagne, stemplet Norges Fiskarlag og bondeorganisasjonene resultatet som et slag mot det norske folket.

LØGNERNE OG FORHANDLINGS-RESULTATET

"Den største glede ein kan ha, det er å gjera andre glad", burde Bratteli ha fortalt det norske folket. Forhandlingsresultatet inneholder overhodet ingen varige særordninger, bare pene eurokrat-ord. De samme ord som Sør-Italia har fått, og der ble det avfolkning og rene u-lands-tilstander. Bratteli forsøkte desperat å få en sukkerbit som kunne stagge EEC-motstanderne. Men etter et fullstendig knefall for imperialistene, har han nå bare løgnene igjen til folket. Men de brukes da også til gagns. Tvert imot alle realiteter, og på tvers av fiskernes og bøndenes tillitsmenn, forteller Bratteli, Willoch og Norges Industri- forbund at alt har gått strålende i Brussel, at Norge har fått varige særordninger. Nå kan de fortelle at det er helheten som er det avgjørende, ikke detaljene. Tidligere har de understreket gang på gang at vi måtte vente på forhandlingsresultatet, og at de ikke var "forutinntatt", slik som EEC-motstanderne. Så seint som i desember kunne statsråd Kleppe fortelle i Arbeidersamfunnet at varige særordninger var forutsetningen for å underskrive forhandlingsresultatet,

HVA GJØR EEC-TILHENGERNE

Men nå kryper rottene fram fra hola sine. Europabevegelsens kampanje kjenner vi. La oss se litt på personene bak: Tim Greve, markedsinformasjonssjef for re-

Forraderne som solgte Norge på billigsalg.

gjeriinga, ansvarlig for "informasjons"- brosjyrene til UD. Guttorm Hansen, DNAs parlamentariske leder, Knut Frydenlund, DNA, Reidulf Steen, DNAs "coming man", og Håkon Lie (han sluss i mot folket i 30 år.). Alle "vente-og-se"-folka. At det hele var et narrespill for folket, det ser vi nå.

Disse folka er mer enn grunnfalske, de er også anti-demokratiske. I NRK fore går rein sensur, knebling av folkets synspunkter. Vi kjenner tilfeller av program som er forkastet som "ikke-objektive". "Objektiv" er derimot en serie i skolekringkastinga, som forteller at "EEC betyr fred i Europa". Om Bratteli undertegner forlovelsespakta den 22., går han frekt ut over Stortingets mandat. Samtidig planlegges et stortilt angrep på folkets levekår. Skatten for 72 blir 3 - 5 % høyere enn i fjor. NAF/LO vil

ikke gi noen kompensasjon for dyrtida. NAF sier "ingen øking ved lønnsopp- gjøret", Aspengren maner til forsik- tighet.

"DEMOKRATI ER DET VI VIL".

Alt dette hindrer ikke Bratteli i å skryte av sitt eget demokratiske sinne- lag. Forlovelsespakten som han vil under- tegne betyr at ingen lover eller viktige beslutninger kan fat- tes uten at EEC har fått et ord med i laget. Dette er en diktators handling. LO- pampene driver klappjakt på medlemmer av Arbeiderkomiteen på arbeidsplassene. Industriminister Lied påstår at de som ikke er enige i at vi økonomisk tjener på EEC, ikke er meningsberettiget.

Fortsatt side 3.

Leder - side 2

Lukking- side 3

Om SF-ledelsen
og EEC-kampen
- side 4

4 50 000 britiske studenter i kamp -- Baksida ▶

Oppbrudd

OPPBRUDD utgis av SUF (m-l)s studentlag.

Ansvarlig redaktør: Torbjørn Melbye.
Redaksjonens adresse:
Postboks 115, Blindern, Oslo 3

Årsabonnement på OPPBRUDD koster kr. 10.
Abonnementsspenger betales over postgirokonto
nr. 20 41 88, og talongen merkes:
»Abonnement Oppbrudd»

Utgitt med støtte av kulturstyret i Samskipnaden

Trykt i offset hos
A/S Duplitykk Oslo-72

DEN DEMOKRATISKE MASKEN REVNER

Vente-og-se-perioden er over.

Staten har i lengre tid prøvd å holde den voksende opinionen stangen ved å lansere parolen "vente-og-se". Den ønsket stillhet og ro om sine forberedelser som først og fremst blitt satt i verk gjennom struktur-rasjonalisering og ulike dyrtids-framstøt. F.eks. har de siste statsbudsjettene lagt grunnlaget for at det nå ramler gjennomsnittlig en bedrift pr. dag.

Ved årsskiftet ble det klart at denne perioden er forbi, og det fullstendige knefallet for EEC-imperialismen lørdag morgen markerte det foreløpige klimakset i spillet om å selge Norge.

Nå satser regjeringa rubb og rake på å å tilfredsstille EEC-imperialistene; at den demokratiske masken sprekker får så heller være. Borgerlig-demokratiske prinsipper, som ethvert folks rett til selv å bestemme over sin egen fremtid, feies arrogant til side som forældet pjatt. Regjeringen har aldri, ikke en gang av Stortinget, fått noe som helst mandat til det den nå foretar seg i Brussel. Aldri i norsk historie etter krigen har spørsmålet om hvem statsmakta tjener vært stilt skarpt. Til og med et av de borgerlige partiene på Stortinget, Senterpartiet, har protestert mot den måten regjeringa har manipulert Stortinget på.

Marxist-leninistene har alltid hevdet at det er monopol-borgerskapet som har makten i Norge, og at de utøver denne makten gjennom staten. Opportunister av diverse avskygninger har forsøkt å innbille folk at det ikke er slik, at det bare delvis er sant osv. Begivenhetene i det siste har klarere enn mange ord vist hva som er realiteten i denne saka. For å ta kekke kjensgjerningene prøver monopol-borgerskapet å opprettholde en "demokratisk fasade", med parlamentarisme, valg, ytringsfrihet osv. Disse formene er i ferd med å bli mindre hensiktsmessige for monopolene, som har gått i gang med å få dem fjernet. Staten har satt i gang en storstilt hjernevask-kampanje om forhandlingene, samtidig som de reelle forslagene i forhandlingene holdes hemmelige og innlegg mot EEC sensureres i deler av pressa og i NRK. I denne situasjonen er det livsviktig for oss å kjempe for å forsvare de borgerlig-demokratiske rettighetene. I siste instans dreier det seg om retten til fortsatt å kunne drive politisk virksomhet, til fortsatt å føre kamp mot EEC.

Det er ingen tilfældighet at det er sosial-demokratene som står i spissen for denne bevegelsen mot de rettighetene folket har tilkjempet seg. Ledende DNA-politikere har uttalt at samfunnet må få en ny struktur, og de har lang erfaring med dette arbeidet. I over 30 år har de sittet med statsmakta og kunnet etablere et godt utbygd nett av komiteer, styrever og råd i tilknytning til statsapparatet som skal forlike "arbeidsgivernes, arbeidstakernes og det offentlige interesser". Nøyaktig samme målsetting som Mussolini hadde for sin korporative stat.

POLITISK ANGREP PÅ
UNIVERSITETET - LUKKING
OG "FOLKEVALGT" STYRE.
Tendensene til korporativisering ser

vi også på universitetet - i og med forslaget om et "folkevalgt" organ.

Ottosens rasjonaliseringsprogram ble slått tilbake, og studentene og lærerne har tatt opp kampen mot statens økonomiske utpressingspolitikk. Nå vil sosial-demokratene sikre seg direkte kontroll over universitetet. Et folkevalgt styre hadde selvsagt vært en god ting, hvis det bare var folkets vilje som kom til uttrykk der. Men sosialdemokratene er ute etter det motsatte: å sikre total og direkte innflytelse over universitetet for monopolkapitalen, i strid med folkets og i strid med studentenes og lærernes interesser.

Også i vår særegne kamp på universitetet, mot lukking, blir det altså et spørsmål om å forsvare borgerlig-demokratiske rettigheter, å forsvare den relative sjølstendigheten som universitetet ennå har. Ved å forsvare vår arbeidsplass gjør vi det også vanskeligere for statens EEC-planer, som nettopp forutsetter et totalt grep på universitetene.

KAMPEN FOR KOMPENSASJON
OG MOT NYE DYRTIDSFRAMSTØT

Den prisstigninga som har rammet studentene er et resultat av den politikken staten fører for å velte byrdene over på folket. Dette skjer dels ved en opptrapping av dyrtida, dels gjennom strukturrasjonalisering. Samskipnaden vakler i dag under byrdene av den samme politikken som fører til at det nedlegges en bedrift pr. dag. Den eneste ansvarlige ansvarlige politikken for å sikre arbeidsplassene og forsvare studentenes økonomi er å kreve direkte bevilgninger til SS. Samtidig må vi kreve kompensasjon for den prisstigninga og den produktivitetsøkninga som har funnet sted. Det udemokratiske ved framgangsmåten går igjen også her. SS prøver å tre prisøkningene ned over hodet på studentene.

Marxist-leninistene stiller parolen "Tjen folket" for all sin virksomhet. I dag betyr dette at vi:

- for det første deltar av alle krefter i kampen mot EEC, mot salg av Norge.

- for det andre at vi deltar i studentenes særegne kamp mot lukking.
- for det tredje at vi reiser kampen for lån og stipend som kompensasjon sammen med alle andre utdanningsøskende.
- for det fjerde at vi vil kjempe som planlegges på husleier og matpriser. I forhold til kampen mot EEC og studentenes kamp mot lukking er kampen mot prisøkninger i dag underordnet. Situasjonen er anderledes enn for ett år siden, i og med at våre studieplasser nå er i fare.

FORSVAR DE BORGERLIG-DEMOKRATISKE RETTIGHETENE !

NEI TIL SALG AV NORGE !

NEI TIL LUKKING !

KREV KOMPENSASJON I FORM AV LÅN OG STIPEND !

SLÅ TILBAKE NYE DYRTIDS-FRAMSTØT !

av de borgerlig-demokratiske frihetene, som angripes av fascisismen og den borgerlige reaksjon, fordi proletariatets klassekampinteresser krever det.

Georgij Dimitrov

KR 1345.-, ET RIMELIG KRAV

Statens dyrtidspolitik har ført til grov forverring for studenter og andre grupper de siste årene. Våren 70 reiste vi kamp mot denne politikken. Under Lånekasseaksjonen og siden har vi gjort de samme erfaringene som arbeiderklassen: Vi kommer på etterskudd når vi bare krever kompensasjon for prisstigninga. Vi taper, og staten tjener på en slik linje.

Samtidig som vi gjennom kamp tilbakeviser nye økonomiske byrder, må vi kreve erstatning fra Staten i form av stipend for den prisstigninga som reellt satte vår levestandard ned i 1971.

Ut fra dette blir et rettferdig krav til Staten/Lånekassa kr. 1255,- pr.mnd. for 72/73. 400,- skal utbetales som stipend. Dette beløpet skal gi kompensasjon for prisstigninga i 1971. 855,- skal utbetales som lån. Dette skal dekke produktivitetsøkninga siste år. I tillegg kommer den overførte forsørgerstøtten på kr. 90,-, som nå betales direkte til studenter under 25 år. Tilsammen må vi altså kreve kr. 1345,- utbetalt pr. mnd.

Våre rettferdige krav fra ifjor, som var basert på udiskutabel prisstigning, var kr. 1120,-. Regjeringa svarte frekt med bare 1000,- kr. Og det til tross for at sjøll statlige utvalg forsikra om at våre krav var rettferdige. Mot våre krav på 1255,- foreslår Bratteli denne gangen kr. 1030,-. Når Bratteli ikke vil gå høyere, er det dels fordi studentene som andre deler av folket skal bære de byrdene norsk monopolkapital lettes for i en EEC-forberedende fase. Dels bruker staten økonomisk press for å få rasjonalisert universitetet, - igjen til monopolkapitalens fordel.

Bare aksjoner kan forhindre ytterligere forverring. Dersom vi bare satser på at prisstigning blir kompensert ved lån og stipend, er det uttrykk for illu-

sjoner om at " Staten også står på vår side". NSU må vise at de ikke ligger under for denne illusjonen - konkret ved aktivt å støtte opp om de kampene mot husleieøkninger og kantineprisøkninger som må komme. I dag står NSU på et riktig krav til størrelsen av lån/stipend-satser. Marxist-leninistene på universitetet vil arbeide for at flest mulig står bak dette kravet om stipendkompensasjon for prisstigninga og lånekompensasjon for produktivitetsøkninga i 1971, samtidig som vi reiser kampen der det er mulig mot de prisstigningene som er varslet i 72.

Ny prisøkning på kantina

"Studentenes organisasjon", Samskipnaden, lanserer et nytt "velderds-tiltak" for oss f.o.m. 1. februar: 12-13% økning på kantineprisene. Vi har måttet betale en lang rekke slike prisøkninger de siste 2-3 åra. Samtidig har kvaliteten på maten blitt stadig dårligere, og porsjonene mindre enn før.

De ansatte i kantine og på kjøkkenet får hardere arbeidsforhold p.g.a. rasjonalisering og underkapasitet, og arbeidsplassene deres blir usikre. De trues av permitteringer, fordi bedriften "går så dårlig". Men hvem er det som avgjør om Samskipnaden skal gå godt eller dårlig, om det ikke er staten som skruer bevilgningene av og på?

For å trygge de ansattes arbeidsplasser og forsvare studentenes levestandard, må staten bevilge tilstrekkelig penger direkte til Samskipnaden. Det kreves et tillegg på anslagsvis 1,2 - 1,3 millioner kroner for å få budsjettet til å balansere. Dette må være vårt krav.

EN SEIERENS KONGRESS

SUF (m-l) avholdt i høst sin 2. kongress. Det er gått to år siden den første kongressen, dvs. det landsmøtet som slo fast at organisasjonen bygget på Marxismen-Leninismen-MAO Tsetungs tenkning. På den tida var SUF(m-l) den eneste konsoliderte, landsomfattende m-l organisasjonen i landet. Dette medførte at SUF(m-l) måtte påta seg en rekke oppgaver som egentlig tilfaller et kommunistisk parti eller en partibyggende organisasjon. Kongressen i høst kunne slå fast at kampen for et kommunistisk parti har kommet over i en ny fase, i og med at MLG har utviklet seg til den ledende m-l organisasjonen, og i og med at nivået i m-l bevegelsen er hevet, og ikke minst gjennom kampene mot Høyden-klikken. Kongressen slo derfor først og fremst fast at SUF(m-l) nå skal utvikles til en kommunistisk masseorganisasjon for revolusjonær ungdom. Kongressen markerte på den måten startskuddet for en omfattende omdanningsbevegelse i SUF(m-l) i tida som kommer. Dette innebærer ikke at m-l-bevegelsen nå "slapper av på krava". Det betyr at vi nå har en så sterk, bolsjevisert kjerne at vi kan gå et skritt videre og danne et revolusjonært forbund for ungdomsmassene.

Sentralt for ungdomsmassene står spørsmålet om kampen mellom de to verdensanskuelserne. Som det ble uttrykt i hilsningnen fra MLG til kongressen:

"....Over 90% av ungdommen kommer fra de progressive og revolusjonære klassene, fra proletariatet og småborgerskapet. Ungdomsmassene føler sjøl på kroppen imperialismens og reaksjonens politiske, økonomiske og kulturelle undertrykkelse. På alle områder stilles ungdommen overfor kampen mellom den borgerlige reaksjonære verdensanskuelser og proletariatets verdensanskuelser. Staten, monopolene og presteskaper har i lang tid skjønt ungdom-

mens betydning. Fra vi ligger i vogga forsøker de å innpode sitt reaksjonære livssyn. Fra vi begynner på skolen lærer vi opp til individualisme og karrieredyrking i stedet for kameratskap og solidaritet. Storborgerskapet dyrker forskjeller og karakterer, setter individets interesser foran kollektivets, preker respekt for statsansatte autoriteter. Et revolusjonært, kommunistisk ungdomsforbund må slåss mot dette livssynet. Det må sjøl innpode den kommunistiske verdensanskuelser, der kollektivets interesser veier mer enn individets interesser, der karrierisme erstattes med solidaritet, og reaksjonære autoriteter med demokratisk autoritet og sentralisme."

Ved siden av å kjempe for ungdommens daglige interesser, må vi videreutvikle arbeidet vårt når det gjelder å slå tilbake slik reaksjonær innflytelse og fremme den kommunistiske verdensanskuelser.

Kongressen kunne summere opp viktige erfaringer som SUF(m-l) har hentet ved å kaste seg ut i ungdomsmassenes kamp. Erfaringene viser at SUF(ml) har styrket seg gjennom kampen.

Det ble kraftig understreket at det er absolutt nødvendig å bekjempe og slå tilbake revisjonistiske og reformistiske ideer som SF/-NKP-ledelsen prøver å innpode i ungdomsmassene, og som i virkeligheten vil føre folkets kamp på avveie.

Kongressen valgte ny sentralkomite etter grundige kadervurderinger. Gjester fra m-l-organisasjonene i Sverige, Danmark og Finland og en delegasjon fra Arbeidets ungdom i Albania var tilstede på Kongressen.

Kongressen ble gjennomført i en atmosfære av entusiasme over de store resultatene som var nådd og perspektivene for den videre kampen. Delegatene kunne slå fast at "Aldri har nivået i m-l-bevegelsen vært høyere enn nå".

NEI TIL LUKKING

ALLE UT TIL KAMP....

Fortsatt fra forsida

I "Arbeiderbladet" og Aftenposten kommer nesten bare EEC-tilhengerne til De har startet krig mot folkets synspunkter og interesser. Det borgerlige demokratiet begynner å knake i sammenføyningene.

INITIATIVET ER AVGJØRENDE

EEC-tilhengerne er skruppelløse. De har enorme ressurser å ta av. Å gå over til å bli "snille" EEC-motstandere i denne situasjonen er vanvidd. Spørsmålet vi må stille er hvordan vi skal vinne denne kampen. All historisk erfaring viser at den som gir fra seg initiativet, samtidig legger hodet på blokken. Løgnerne, utbytterne og forræderne har erklært krig. Skal vi da bli mindre militante?

Sjøløst skal vi ikke det. Onsdag 19. arrangerer Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid aksjonsdag mot EEC. Mange steder er det vedtatt å streike og aksjonere denne dagen. (Se liste et annet sted i OPPBRUDD.) På universitetet venter vi det vil bli vedtatt streik på en rekke institutter. Denne streiken er av enorm betydning. I høst blei den første prøveavstemninga holdt, på filosofisk institutt. Kontaktutvalget i FB hadde da bare hånt til overs for den slags "studenteri". I dag vokser kravet om uravstemning i LO. Streiken den 19. er en opptrapping - det kan bli den stormen som en gang for alle setter kroken på døra for Brattelis planer.

Streik mot økte husleier....

Fortsatt fra forsida

naliseringa - av statens EEC-politikk. Den andre hovedgrunnen for økningene er som mel og rot i Samskipnaden: Sterk vekst i byråkratiet,svikt i EDB-anlegget som førte til at flere folk måtte ansettes,og andre "uheldige disposisjoner".

STATEN OG DNA-PAMPENE GAMBLER MED ARBEIDSPLASSENE

Staten driver en politikk som kan føre til "svenske tilstander" for studentene og de ansatte i samskipnaden: Studentboligene og maten på kantinen blir så dyre at studentene må søke andre steder. Dermed vil Samskipnadens inntekter synke. Dessuten prøver nå staten å tvinge fram lukking ved Universitetet i Oslo, noe som også vil bety færre studenter og mindre inntekter for Samskipnaden. Resultatet blir: Fare for permitteringer i Samskipnaden - rasjonalisering for de gjenværende ansatte (unntatt pampene, naturligvis) og nedskjæring på ytelsene til studentene. Enkelte pampar i Samskipnaden hevder nå med rette at også deres bedrif rammes av krisa i kapitalismen. Det sentrale spørsmålet blir da: Når krisa intensiveres, er det da studentene eller staten so skal betale for å trygge arbeidsplassene? Samskipnaden er, tross sine særegenheter, en statsbedrift. Dens midler er offentlige midler, og styrerepresentantene er juridisk ansvarlig overfor staten. Er det studentene som skal subsidiere statens bedrift, når den går dårlig?

Spørsmålet om permitteringer eller konkurs i Samskipnaden er et politisk spørsmål, som staten kan avgjøre ut fra taktiske hensyn. Når f. eks. studentene tar opp kampen mot økte husleier og kantinepriser, kan det passe å trekke fram konkurstrusselen, og si at det er studentenes skyld. På den måten kan pampene forsøke å sette studentene og de ansatte opp mot hverandre.

AVVIS DNA-PAMPENES SPLITT OG HERSK - TAKTIKK.

STREIK FOR DIREKTE BEVILGNING!

Når vi kjemper mot økte husleier må vi derfor kreve økte bevilgninger fra staten til å dekke boligavdelingens underskudd. Bare dette vil kunne trygge arbeidsplassene samtidig som vi unngår husleieøkning. Samtidig vil det være et slag mot statens EEC-forberedelser. Kravet blir derfor: Ekstrabevilgning på 1,71 millioner kr. En husleiestreik for dette kravet tar ikke sikte på å knekke Samskipnaden økonomisk, men å tvinge staten til for handlingsbordet, hvor både leieboerne Samskipnaden og de ansatte kan delta.

Det har vært hevdet noen rare argumenter mot husleiestreik, fra enkelte som kaller seg progressive. Et av disse er: "En streik på studentbyen er usolidarisk, fordi ikke alle utdannings-søkende får nytte godt av resultatet. Dessuten er leieboerne på studentbyene privilegerte." Hva er dette, annet enn en ny variant av LOs velbrukte linje for "solidarisk lønnsoppgjør"? "Det finnes alltid noen som har det verre enn deg, derfor må du ikke kjempe for dine krav." Dette er splitt og hersk - taktikken, en tvangstrøye som LO har forsøkt å legge på arbeiderne i alle år.

En annen variant er: "Vi må gjerne ha husleiestreik, men kravet må være kompensasjon via lån/stipend, i stedet for å stoppe husleieøkninga." Til dette er det å si: Studentene har kjempet for kompensasjon i mange semestre. Men i dag ligger vi langt under statens egne beregninger for lån og stipend. Erfaringa viser ganske enkelt at vi aldri oppnår noen reel kompensasjon, fordi vi blir liggende på etterskudd i forhold til prisene. Statens og DNA-ledelsens linje er klar: Gjennom dyrtida skal studentene tvinges til å ta jobb ved siden av studiene. Heltidsstudenten er avlegs.

KAMP MOT ØKTE HUSLEIER - KREV BEVILGNING FRA STATEN.

ENHET STUDENTER - ANSATTE.

En ting kan vi slå fast når det gjelder behandlingen av lukkingssaka: Aldri har byråkratiet fungert mer effektivt! Mens studentene var på juleferie, la Kollegiet opp planen for lukking av HF, SV og Jus. 17. desember - altså to dager etter semesterslutt - sender Kollegiet saka nedover til fakultetsrådene.

Og før studentene har kommet igang

igjen skal første fakultetsrådsmøte holdes (26/1) Dette forsøket på å kuppe gjennom saka er en åpen provokasjon mot studentene. Lukningsframstøtet utgjør det viktigste særegne framstøtet mot studentene nå, som det er av avgjørende betydning å slå tilbake. Verken lærere eller studenter er tjent med lukking

Men når det er sprengt allerede, - hevder noen - må ikke lukking være den eneste løsningen? Er ikke universitetet i Oslo for stort til at det kan bli et godt arbeidsmiljø og trivsel der? Bør vi ikke lukke i Oslo og bygge ut de andre universitetene, og på den måten bekjempe sentraliseringa?

La oss for det første slå fast at lukking ikke vil løse noen problemer for oss som studenter nå. Hvis "adgangsreguleringen" skal være eneste middel vil det i beste fall gå atskillige år før plassmangelen etc. blir bedre. Det eneste som bidrar til at studentantallet reduseres vil være den gruppen studenter som ta eksamen og forsvinner fra universitetet.

For det andre vil lukking før eller senere dra med seg fastere regulering innenfor de enkelte studiene, faste fagkombinasjoner etc., hvis den skal ha noen hensikt. Poenget for staten er jo at "for mange" studenter i forhold til bevilgningene på de enkelte fagene, og da kan man ikke la folk få skifte studium eller kombinere som de selv vil. For det tredje vil selvsagt lukking av Oslo føre til økt tilstrømmning ved andre universiteter med påfølgende lukking der og.

Vi vet at staten ønsker politisk kontroll over hele utdanningsverket for å kunne legge opp utdanninga etter monopolkapitalens behov, og for å få flest mulig gjennom dene utdanninga til lavest mulig pris. For å nå dette målet bruker den en rekke forskjellige metoder, alt etter hvordan situasjonen er. I Tromsø forsøker den å gjennomføre rasjonaliseringen før undervisningen er startet. I Oslo har den prøvd Ottosenkomiteen, men har seinere gått over til en annen taktikk:

- nekte bevilgninger til nødvendig utbygging.
- gjøre situasjonen uholdbar for studenter og lærere
- skyve den upopulære avgjørelsen som det er å lukke universitetet over på Stortinget, som igjen har spilt ballen over til universitetets egne organer, kollegium og fakultetsråd.

Den uholdbare arbeidssituasjonen er ikke noen naturnødvendighet som følger med "store enheter" eller noe vi opplever fordi teknokrater og byråkrater plutselig har mistet grepet om "utviklinga" og planlegginga. Den er et resultat av statens beviste politikk. Staten spiller kynisk på den umulige situasjonen for å splitte lærere og studenter og få universitetet til å lukke seg selv. Staten har skapt en krise for å tilrane seg resten av den politiske makta over universitetene. Vi ønsker å bevare det selvstyret vi tross alt har over arbeidsplassen vår.

Vi vet at det kan bli et godt arbeidsmiljø i Oslo, selv om vi er mange her. Samtidig krever vi utbygging av den andre universitetene i raskere tempo enn det skjer i dag. Det er ingen motsigelse mellom kravet om at staten selv må løse den krisa den har fått i stand i Oslo, og kravet om at den samtidig må bygge ut i Bergen, Trondheim og Tromsø.

Å stille utbygging av Tromsø opp mot økte bevilgninger til Oslo, er å snu saka fulltendig på hodet. Hvordan skulle lukking i Oslo komme utbygginga i Tromsø til gode? Som vi har påpekt ovenfor vil tvert imot lukking av Oslo før eller senere trekke med seg lukking av Tromsø.

Å innbille seg at sosialdemokratenes planer om lukking av Oslo vil føre til distriktutbygging og desentralisering i Nord-Norge, i og med at Tromsø bygges ut, er utilitelig blåpyd. Vi kjenner til hvilken politikk sosialdemokratene fører når det gjelder disse spørsmålene.

Lukking utgjør altså ingen løsning, hverken på de problemene studenter og lærere står oppe i ved Universitetet i Oslo, eller som et ledd i distriktpolitikken. Å hevde noe slikt er å kaste folk blår i øynene og unnlate å ta opp den virkelige årsaken til den vanskelige situasjonen: Statens politikk.

STUDENTSAMSKIPNADEN I OSLO

ETABLERT VED LOV AV 16. JUNI 1939

STUDENTENES VELFERDSORGANISASJON VED UNIVERSITETET OG HØGSKOLENE I OSLO

UNIVERSITETSSENTRET

Postadr.: Boks 294, Blindern, Oslo 3

Telefon: 46 68 80

Banksjef H. Furuholmen
Christiania Bank og Kreditkasse
Stortorvet 7
Oslo 1

OSLO, 9. desember 1971
Z0/nv

Under henvisning til dagens telefonsamtale tillater jeg meg med dette å oversende følgende dokumenter til informasjon:

1. Referat fra ekstraordinært møte i Studentsamskipnaden styre onsdag 8. desember 1971
2. Sirkulære fra de fagorganiserte tillitsmenn til de ansatte i Studentsamskipnaden i Oslo
3. Opprop fra Faglig Studentfront
4. Sirkulære fra Tillitsmannsutvalget i Studentsamskipnaden i Oslo

Som nevnt for Dem i telefonen er Studentsamskipnadens styre og administrasjon forberedt på at de begivenheter det er referert til i vedlagte dokumenter kan gi seg utslag vis-a-vis Studentsamskipnadens forretningsforbindelser. På denne bakgrunn finner jeg det riktig at ledelsen i Christiania Bank og Kreditkasse som Studentsamskipnadens bankforbindelse er orientert.

Med vennlig hilsen

Kr. Ottosen

Vrövl om »marginalgrupper» i »Orientering»

HVEM SKREMMES AV EEC MOTSTANDEN ?

7. desember var det en demonstrasjon i Oslo mot imperialisthøvdingen Kosygin som var på besøk. Ledelsen i Universitetet SF fant ikke å kunne tiltre denne anti-imperialistiske demonstrasjonen. Argumentasjonen de førte for dette standpunktet var mildelst talt merkelig. I løpesedlene sine sa de følgende:

De var enige i at Sovjet-Russland i dag er et byråkratisk-kapitalistisk diktatur, og at landet fører en imperialistisk utenrikspolitikk. Konklusjonen deres var (sitat):

"Universitetet SF vil på denne bakgrunn genrelt ikke ha sterke politiske grunner til ikke å ta del i en demonstrasjon mot Kosygin."

Hvilke grunner var det da til at de ikke gikk med? USF-ledelsen sjøl sier i en løpeseddel at det var fordi demonstrasjonen etter deres skjønn ikke ville få masseoppslutning, og fordi politikkene ikke var godt nok begrunnet ute blant folk på forhånd!

Vi må spørre: er det ikke nettopp en stor del av poenget med en demonstrasjon at den skal bidra til å forklare politikken og skape masseoppslutning?

Men ledelsen i Universitetet SF sitter på gjerdet og venter på masseoppslutning, og tør ikke være blant dem som står fram for å kjempe gjennom en sak. I stedet dilter de etter og kommer med sur kritikk og mistenkeliggjøring av m-l'erne.

Dette er rein halehengspolitikk, en opportunistisk praksis som gjør SF/SFU-lederne udugelige til å lede folkets kamp.

Direkte reaksjonært er det når det hele systematiseres til én linje: "Vi må ikke kjempe", og propaganderes i stor målestokk. Da blir det et angrep på folkets kamp.

Dette ble gjort i julenummeret av Orientering: En stor artikkel under headingen "Søkelys på Norge og EEC". En halv million har ennå ikke tatt standpunkt; Hvem er de, hvordan kan de nåes?"

Artikkelen stiller premissene for "vi må ikke kjempe"-linja (sitat):

1) "På hvilken måte bør agitasjonen mot EEC legges opp, dersom målet er flest mulige stemmer mot EEC ved folkeavstemmingen, ..."

2) "Hvordan skal vi nå ut til de av landets

innbyggere som har den laveste politiske deltakelse og den laveste interesse for politikk?"

Vi er enige med Orientering i at disse to spørsmålene bør løses, men det er feil å legge opp politikken bare etter dette, som Orientering gjør. Folkeavstemminga og de såkalte marginalgruppene er ikke de eneste og heller ikke de viktigste sakene for EEC-motstanden i dag. Viktigere er en politisk streik mot EEC, og å mobilisere arbeiderklassen til å gå i spissen for kampen. For bare på denne måten kan motstanden bli sterk nok til å seire. Alt annet vil være forræderi mot folket - å lure folket ut i nederlag.

Orientering skriver derimot:

"Det er for det første rimelig å tro at de fleste former for "militant kamp" mot EEC trolig vil virke mot sin hensikt. Dette gjelder ikke bare sufferi i forskjellige varianter, men også andre propaganda-opplegg utenfor Folkebevegelsen som er i emning og som til og med enkelte SF-ere er engasjert i, som f.eks. ulike "kvinneaksjoner" i nyfeministisk regi."

Og videre: "Den militante kampen styrker de allerede troende i troen, samtidig som den blokkerer kontakten med de marginale gruppene som blir utslagsgivende ved folkeavstemmingen."

"Heller ikke masse møter eller større demonstrasjoner er egentlig egnet til å trekke de mest isolerte og passive delene av befolkningen over på progressive standpunkter."

Artikkelen reiser til og med tvil om verdien av det store folketog mot EEC 7. juni i fjor!

Kort oppsummert blir da artikkelens bidrag til EEC-motstanden følgende:

- Den stiller folkeavstemminga som eneste mål og bryr seg ikke om hvordan kampen mot EEC skal vinnes!
- Den sier ingenting om hvordan vi skal bekjempe EEC, men tvert om at vi ikke må kjempe.
- Den går ut fra at folk som ikke har tatt

endelig standpunkt til EEC er "apatisk" og "isolerte og passive".

- Den konstruerer en teori om at "kampen kan skremme marginalgruppene" - det vil si, at "folkets kamp kan skremme folket".

Til dette svarer vi:

- En avleder kampen når en forlitrer seg på parlamentariske midler, som ei folkeavstemming er. Det er uansvarlig overfor folket.
- Det er også uansvarlig å ville "dempe" folkets kamp nettopp i det øyeblikket da EEC-tilhengerne trapper opp sin kamp mot folkets interesser. EEC-imperialistene og deres medsammensvorne i Norge skyr ingen midler for å nå sitt mål.

- De siste åra har det norske folket sterkere enn på lenge vist at det ikke er apatisk, men fullt av kampvilje.
- Det er ikke folket som blir skremt av folkets kamper, men monopolkapitalen og dens komite Bratteli-regjering. Enheten i folket har blitt styrka gjennom kampene.

Det er ut fra dette Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtyd har tatt initiativet til aksjonsdag onsdag 19. januar. Det er nødvendig å intensivere kampen kraftig for å slå tilbake Bratteli-regjeringas forsøk på å selge Norge, og Europabevegelsens komende propaganda-offensiv. Vi kan allerede nå slå fast at aksjonsdagen den 19. vil få bred oppslutning, bl.a. er det klart at det vil bli arrangert streiker på en rekke skoler og undervisningsinstitusjoner. Vi har god tro på at det store flertall av SFU-medlemmer vil slutte opp om disse.

Vi har f.eks. ikke kunnet oppdrive en eneste SFU-er som har vært enig i Orientering-artikkelen. Dessuten vet vi at Steinar Stjernø, sentralstyremedlem i SFU, på Sosialskolen har støttet vedtaket om streik. Likeledes ser vi det som et godt tegn at SFU deltar i opplegget av Folkebevegelsens faglige konferanse, som vi tror vil ha en viktig betydning når det gjelder å mobilisere arbeiderklassen mot EEC. Vi håper at ledelsen i SF/SFU kvitter seg med all den baktunghet og alle ideer om "Vi må ikke kjempe" og kaster seg inn i det norske folkets kamp mot EEC.

Aksjonsdagen

Forberedelsene til aksjonsdagen onsdag 19. har kommet godt igang. Som et eksempel kan det nevnes at ved 8 skoler i Oslo har elevene vedtatt å streike for kortere eller lengre tid. Det ventes liknende tilak ved minst 7 skoler til.

Likedan er det ventet vedtak om streik ved 4 - 5 institutter på Universitetet.

Det er forespigg anmeldt 4 lokal-demonstrasjoner i og omkring Oslo, i tillegg til det store fakkeltog om kvelden den 19.

Høy aktivitet og stor framgang for underskriftskampanjen overalt.

PRÖVE AVSTEMNINGER

TOTALOVERSIKT
Det foreligger fullstendige tall

fra i alt 35 avstemninger.
Antall avgitte stemmer: 7043.
Deltakingsprosent: 79,8.
For fullt medlemskap i EEC: 11,5 %
Mot " " " : 70,7 %
Vet ikke: : 17,8 %
Her er ikke medregnet Fiskarbladets avstemning blant sine lesere.

Britiske studenter forsvarer sine demokratiske rettigheter

Omkring 450 000 universitets- og college-studenter i mer enn 20 byer i Storbritannia holdt 8. desember en landsomfattende aksjonsdag mot regjeringens forsøk på å presse igjennom begrensninger av studentenes politiske aktivitet. Aksjonene var rettet mot myndighetenes forsøk på å kontrollere og blande seg bort i student-organisasjonenes økonomi, og mot at det utarbeides bestemmelser som innskrenker studentenes demokratiske rettigheter. Rundt 95% av universitets- og college-studentene fra hele Storbritannia deltok i denne massekampen som er den største britiske studenter har gjennomført i de senere år. I London ble det gjennomført streiker ved London School of Economics og andre universiteter. Studentene marsjerte til undervisningsdepartementet mens de bar plakater og transparenter med slagord mot at studentenes deltakelse i sosiale aktiviteter skulle begrenses. I Manchester marsjerte ca. 10 000 studenter i et 3 km. langt demonstrasjonstog og holdt et møte etter-

på. Demonstrantene avleverte et protestbrev til de kommunale myndigheter. I Newcastle demonstrerte om lag 5000 studenter. I Liverpool holdt ca. 4000 en demonstrasjon og et møte. Talerne på møtet understreket at studentene var fast bestemt på å fortsette kampen mot myndighetenes politikk for å begrense studentenes rettigheter. I Glasgow, Edinburgh, Dundee og andre byer i Skottland ble det holdt omfattende protestaksjoner, noe som har vært sjelden å se i de senere år. I hver av byene deltok flere tusene studenter. I Glasgow sluttet en del arbeidere fra skipsverft og andre bedrifter seg til de demonstrerende studentene for å vise sin solidaritet med studentenes kamp. Liknende demonstrasjoner ble arrangert av studentene i Swansea, Wales og i Belfast, Nord-Irland. Den landsomfattende aksjonsdagen 8. desember var den tredje storstilte aksjonen de britiske studentene har gjennomført siden begynnelsen av november.